

Minunea

Nicu Hăloiu

Minunea

...

Îmi amintesc cum am plecat la drum,
Era o vreme caldă, așa cum este-acum,
Am plecat grăbit, pe furiș de-acasă,
Dintr-o dată, cam pe nepusă masă,
Am plecat cu gândul să ajung departe,
Mânat de-un dor aprins de libertate!

...

Ziș și făcut, mi-am luat puțin bagaj ,
Să pot trece ușor hotarele străine,
Două icoane mici, ca să-mi dea curaj,
Cuțit, ciorapi și bani, atât aveam la mine!

...

Țin minte ca acum, am mers numai pe jos,
Pe lângă lanuri lungi de porumb în lapte,
Mergeam neobosit întreaga noapte,
Ziua mă odihneam, în câte-un loc umbros!

....

Și-am mers așa întins, preț de-o săptămână,
Eram tânăr, puternic și plin de voie bună,
Însă tot m-au prins jandarmii-acelei țări
Probabil după urmele lăsate de-ncălțări!

...

M-au ridicat în forță și m-au dus la sediu,
Se agitau pe-acolo parcă-ar fi fost incendiu,
Un șef cu fața dură și sânge negru-n vine,
A început să urle, privind urât spre mine!

...

Deodată am zărit, sub falduri alb-albastre
Deasupra, pe-un perete, icoana Maicii noastre
Cum eram speriat, în gând, ca un milog,
Pe Maica noastră sfântă am început s-o rog,

....

Să se îndure ea de-un păcătos ca mine,
Că n-am făcut vreun rău vrând să fie bine,
Vedeam cum forfoteau jandarmii-ncolo-ncoace
Și mă gândeam speriat, la ce voiau a-mi face!

...

Răstindu-se la mine, mi-a spus să pun pe masă
Tot ce-am în buzunare și în micuța plasă.
Cotrobâind prin lucruri, a dat și de icoane
Și m-a-ntrebat zâmbind, dacă îmi este foame!

...

Atunci eu am știut, trăind pe viu minunea,
Că mi-a fost ascultată, de Maica, rugăciunea!